

Κείμενο 1

Το παρακάτω κείμενο είναι απόσπασμα συνέντευξης που παραχώρησε ο Αντώνης Ρέλλας, ιδρυτικό μέλος της Κίνησης Ανάπηρων Καλλιτεχνών, στον Θοδωρή Αντωνόπουλο και δημοσιεύθηκε στις 3/12/2021 (Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία).

— Ανάπηροι, άτομα με ειδικές ανάγκες, άτομα με ειδικές δεξιότητες... Ποιος όρος είναι για σένα ο ορθότερος, πώς να σε αποκαλέσω χωρίς να ενοχληθείς;

Κοίτα, αν με χαρακτηρίσεις «άτομο με ειδικές δεξιότητες», θα σου απαντήσω ότι όχι, δεν έχω κάποια ειδική δεξιότητα, ότι είμαι ένας άνθρωπος όπως όλοι οι άλλοι και ότι χρειάζονται συγκεκριμένα πράγματα, ώστε να διαμορφωθεί το περιβάλλον μας με τρόπο που να με συμπεριλαμβάνει. Για τον ίδιο λόγο δεν έχω και ειδικές ανάγκες, γενικές είναι πάντοτε οι ανάγκες των ανθρώπων και ποτέ ειδικές. Έχει σημασία πώς αντιλαμβάνεται κανείς τα πράγματα, προσωπικά προτιμώ να προσδιορίζομαι ως ανάπηρος και όχι κάτι από τα παραπάνω ή το πιο επίσημο «άνθρωπος με αναπηρία».

Η αναπηρία, εν τέλει, είναι η καταπίεση που βιώνουν τα άτομα με βλάβες στην κοινωνική τους αλληλεπίδραση. Ο διαχωρισμός της βλάβης από την αναπηρία είναι που φέρνει την κοινωνική δικαιοσύνη. Η βλάβη μπορεί να θεραπευτεί μερικώς ή ολικώς με ιατρικά μέσα, με την κατάλληλη φαρμακευτική αγωγή, με κάποια βοηθητικά εργαλεία, η αναπηρία όχι! Κανείς γιατρός δεν μπορεί να θεραπεύσει το πώς αντιλαμβανόμαστε το στίγμα, τα στερεότυπα και τις θεσμοποιημένες μορφές διάκρισης. Αυτές τις «θεραπεύουν» η κοινωνία των πολιτών και η δημοκρατική πολιτεία καθαυτή.

Έπειτα, η αναπηρία δεν περιορίζεται στα προφανή, περιλαμβάνει από ανθρώπους με κινητικές βλάβες, κωφούς, τυφλούς, ψυχοδιαφορετικούς κ.λπ. μέχρι άτομα με χρόνιες βλάβες.

— Εν όψει της Παγκόσμιας Ημέρας Ατόμων με Αναπηρία, όπως είναι ο επίσημος τίτλος της – φαντάζομαι, βέβαια, ότι θα προτιμούσες να λεγόταν Παγκόσμια Ημέρα Αναπήρων –, στις 3/12, πού βρισκόμαστε σήμερα όσον αφορά τα δικαιώματα και την προσβασιμότητα και τι επιπλέον ζητάμε;

Να πούμε καταρχάς ότι το «αρχιτεκτονικό απαρτχάιντ¹» που επικρατεί στις πόλεις μας, που τις θέλει λειτουργικές μόνο για τα ικανά σώματα, σίγουρα δεν είναι τόσο απόλυτο όσο λίγες μόλις δεκαετίες πριν, έχουν γίνει σημαντικές πρόοδοι, όμως ο δρόμος είναι ακόμα μακρύς. Τα πεζοδρόμια

¹ απαρτχάιντ: διαχωρισμός

και οι διαβάσεις της Αθήνας είναι άλλωστε προβληματικά, ακόμα και για τους μη ανάπηρους συμπολίτες μας!

Όσον αφορά τα αιτήματά μας, ζητάμε καταρχάς να διασφαλιστεί ότι θα συνεχίσουμε να λαμβάνουμε κανονικά τα επιδόματα και τις συντάξεις που δικαιούμαστε. Αξιώνουμε, επίσης, από το κράτος να συμβάλει περισσότερο οικονομικά όσον αφορά τα εργαλεία της αξιοπρέπειάς μας (τεχνητά μέλη, αμαξίδια κ.λπ.).

Ζητάμε, πάνω απ' όλα, περισσότερες ευκαιρίες στην εκπαίδευση και συνακόλουθα στην αγορά εργασίας. Αναλογικά πολύ λίγοι ανάπηροι εργάζονται κανονικά –ούτε ένα 10%– και οι περισσότεροι είναι χαμηλά αμειβόμενοι, καθώς δεν είχαν τη δυνατότητα καλύτερης μόρφωσης. Υπόψη ότι ως μόρφωση εδώ δεν εννοούμε τα λεγόμενα ειδικά σχολεία, αλλά το δικαίωμα να σπουδάζουμε στα ίδια σχολεία με τα μη ανάπηρα παιδιά και να έχουμε ίση πρόσβαση στα πανεπιστήμια. Ξέρω, δεν είναι πάντα εύκολο αυτό, αλλά είναι υποχρέωση μιας δημοκρατικής πολιτείας να το κάνει πράξη.

Κείμενο 2

Μιχαήλ Μητσάκης (1863-1916)

«Εις τρελλός»

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από το διήγημα του Μιχαήλ Μητσάκη «Εις τρελλός» που δημοσιεύτηκε στις 15 Μαρτίου 1887 στο περιοδικό «Εστία».

Μεταξύ των ολίγων περιέργων θεαμάτων της μικράς επαρχιακής πόλεως εις ην διήλθον την παιδικήν μου ηλικίαν, κατελέγετο και εις παράφρων, ούτινος η ανάμνησις έμεινεν βαθέως εγκεχαραγμένη εις το πνεύμα μου.

Υψηλός μάλλον το ανάστημα, κάτισχνος², την κόμην μακράν και αγρίαν, τους οφθαλμούς έξω των κογχών, το γένειον πυκνόν και άτακτον, το δέρμα κατερρικνωμένον υπό του ήλιου και του ψύχους, τον αυχένα κεκυφώς³, περιέφερον από πρωίας μέχρις εσπέρας ανά τας οδούς το ρακένδυτου σώμα του και την πειναλέαν ύπαρξίν του. [...]

Αβλαβής άλλως κατά πάντα, ήρεμος ως αρνίον, συμπαθής μάλιστα, μ' όλην της μορφής του την έκφρασιν και του βλέμματός του την ανήσυχον και αόριστον λάμψιν. Αλλ' ίσα ίσα διότι ήτο αβλαβής υφίστατο τα πάνδεινα. Τα παιδιά των σχολείων παρηκολούθουν αλαλάζοντα⁴ κατόπιν του, έσυρον εκ των όπισθεν τα εσχισμένα του φορέματα ή τον ελιθοβόλουν κατά βούλησιν. Οι χαριτωμένοι νεανίαι του γυμνασίου εδοκίμαζον την δύναμιν των βραχιόνων των επί της ράχεώς

² κάτισχνος: πολύ αδύνατος

³ κεκυφώς: σκυφτός

⁴ αλαλάζοντα: φωνάζοντας

του. Τον εκύλιον εις την λάσπην όταν έβρεχε και εις τον κονιορτόν⁵ όταν δεν έβρεχε· του έδιδον και εκάπνιζε τσιγάρα εις τα όποια περιείχετο πυρίτις, όπως γελώσιν έπειτα βλέποντες αναφλεγόμενας τας τρίχας του πώγωνός⁶ του. Ειδικαί συμμορίαί κατηρτίζοντο προς ανεύρεσίν του, τον συνελάμβανον, τον έδενον και τον έφερον όπου υπήρχε σύναξις κόσμου και ανελάμβανον τα καθήκοντα των εκτελεστών των προαποφασισθέντων προς τέρψιν των περισταμένων και αναπλήρωσιν άλλης δημοσίας διασκεδάσεως.

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1 (μονάδες 35)

1ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Να παρουσιάσεις συνοπτικά σε 50-60 λέξεις τα αιτήματα του συνεντευξιαζόμενου για τα άτομα με αναπηρία, όπως διατυπώνονται στο Κείμενο 1.

Μονάδες 10

2ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Στη δεύτερη παράγραφο της 1ης απάντησης στο Κείμενο 1 (*Η αναπηρία, εν τέλει...πολιτεία καθαυτή*) ο ερωτώμενος επιλέγει ως τεχνική ανάπτυξης των σκέψεών του την αντίθεση. Να εντοπίσεις την αντίθεση αυτή (μονάδες 6) και να δικαιολογήσεις την επιλογή αυτή σε σχέση με το θέμα και το στόχο του πομπού (μονάδες 4).

Μονάδες 10

3ο υποερώτημα (μονάδες 15)

Να επιλέξεις και να μεταφέρεις στο απαντητικό σου φύλλο τη σωστή απάντηση σε καθεμιά από τις παρακάτω προτάσεις, οι οποίες βασίζονται στο Κείμενο 1. (μια μόνο από τις τέσσερις προτεινόμενες απαντήσεις είναι ορθή):

1. Στο απόσπασμα «ότι χρειάζονται συγκεκριμένα πράγματα ώστε να διαμορφωθεί το περιβάλλον μας με τρόπο που να με συμπεριλαμβάνει» (1η απάντηση- 1η παράγραφος) η σύνταξη είναι:

- παρατακτική
- απλή υπόταξη
- διαδοχική υπόταξη
- ασύνδετο σχήμα λόγου

⁵ κονιορτόν: σκόνη

⁶ πώγωνος: πηγουνιού

2. Στην περίοδο λόγου «*Αυτές τις “θεραπεύουν” η κοινωνία των πολιτών και η δημοκρατική πολιτεία καθαυτή.*» (1η απάντηση- 2^η παράγραφος), η λέξη «*θεραπεύουν*» είναι σε εισαγωγικά γιατί :

- χρησιμοποιείται ειρωνικά
- έχει μεταφορική σημασία
- υπάρχει παρομοίωση
- χρησιμοποιείται με τη δηλωτική της σημασία

3. Στην περίοδο λόγου «*Τα πεζοδρόμια και οι διαβάσεις της Αθήνας είναι άλλωστε προβληματικά ακόμα και για τους μη ανάπηρους συμπολίτες μας!*» (2η απάντηση - 1^η παράγραφος) το θαυμαστικό δηλώνει:

- απορία
- θαυμασμό
- επιτονισμό
- ειρωνεία

4. Στην περίοδο λόγου «*Αξιώνουμε, επίσης, από το κράτος να συμβάλει περισσότερο οικονομικά όσον αφορά τα εργαλεία της αξιοπρέπειάς μας*» (2η απάντηση- τελευταία παράγραφος), το ρήμα «*αξιώνουμε*» είναι συνώνυμο με το:

- αναγνωρίζουμε
- εξασφαλίζουμε
- απαιτούμε
- παρακαλούμε

5. Στην περίοδο λόγου «*Ζητάμε, πάνω απ’ όλα, περισσότερες ευκαιρίες στην εκπαίδευση και συνακόλουθα στην αγορά εργασίας*» (2η απάντηση- τελευταία παράγραφος) η λέξη «*ζητάμε*» μπορεί να αντικατασταθεί από τη λέξη :

- απαιτούμε
- διεκδικούμε
- Θέλουμε
- αξιώνουμε

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Να ερμηνεύσεις με βάση τα νοήματα του Κειμένου 2 τη στάση των συμπολιτών στον ήρωα της αφήγησης και να εκθέσεις τις σκέψεις και τα συναισθήματα που σου προκάλεσε η ανάγνωση του αποσπάσματος. Να οργανώσεις την ερμηνεία σου σε 100-150 λέξεις.

Μονάδες 15